Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 6. Warszawa, dnia 10 marca 1934 r. Rok XVII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 20-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

62.

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 marca 1934 r.

o wynagrodzeniu za prace uboczne w związku z nowemi przepisami uposażeniowemi.

(Nr. GB. 13-41)

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnikowi Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesom Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Ministerstwo przesyła do wiadomości i stosowania pismo Ministerstwa Skarbu Nr. D. III. 1730/1-34 z dn. 16 lutego 1934 r.

(—) *Hausner*
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 1730/1/34.
Warszawa, dn. 16 lutego 1934 r.

Załącznik do pisma ok. GB. 13-41.

Nowe przepisy o wynagrodzeniu za prace uboczne.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 lutego 1934 r. nowych przepisów o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, wojska, sędziów i prokuratorów oraz oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej tracą z tym dniem moc obowiązującą postanowienia ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska, a w szczególności postanowienia art. art. 3 — 5, 9 i 10 tej ustawy, stanowiące podstawę dla przyznania uposażenia „zasadniczego" i dodatków do tego uposażenia.

Z uwagi na to jednak, że zasady przyznawania dodatkowego wynagrodzenia za czynności dodatkowe, niezwiązane ze stanowiskiem nie zostały dotychczas wydane, należy wynagrodzenia takie,—o ile one zostały przyznane na podstawie art. 9 ustawy o uposażeniu z dnia 9 października 1923 r. przez władzę naczelną w porozumieniu z Ministrem Skarbu—wypłacać w dotychczasowej wysokości do czasu unormowania omawianych zasad na podstawie nowych przepisów uposażeniowych.

(—) *W. Jędrzejewicz*
PODSEKRETARZ STANU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 2 marca Nr. 17 Rok 1934

Poz. 135. Traktat między Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanją o wydawaniu zbiegłych przestępców, podpisany w Warszawie dnia 11 stycznia 1932 r.

Poz. 136. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 grudnia 1933 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Wielką Brytanją o wydawaniu zbiegłych przestępców, podpisanego w Warszawie dnia 11 stycznia 1932 r.

Poz. 137. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 9 lutego 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie bezpłatnego dostarczania druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o bezpłatnem dostarczaniu druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 347) zarządza się co następuje:

§ 1. Zarządzający zakładem, w którym druk odbito, powinien równocześnie z wysyłaniem egzemplarzy obowiązkowych do władzy administracji ogólnej dostarczyć po jednym egzemplarzu druku:

a) Bibljotece Narodowej w Warszawie,
b) bibljotece okręgowej tego okręgu bibljotecznego, w którym zakład znajduje się (§ 3).

§ 2. Poza egzemplarzami, wymienionemi w § 1, zarządzający zakładem powinien dostarczyć po jednym egzemplarzu druków:

a) bibljotekom uniwersyteckim na ich żądanie,

b) Bibljotece Publicznej m. st. Warszawy — druków objętości ponad cztery arkusze oraz wydawnictw perjodycznych, ukazujących się raz na tydzień lub rzadziej, — z wyłączeniem druków w języku hebrajskim i żydowskim,

c) Bibljotece Wielkiej Synagogi w Warszawie — druków w języku hebrajskim i żydowskim,

d) Zakładowi Narodowemu im. Ossolińskich we Lwowie — wszelkich wydawnictw perjodycznych,

e) Bibljotece Naukowego Towarzystwa im. Szewczenki we Lwowie — druków w języku ruskim (rusińskim).

§ 3. Dla celów rozdziału druków dzieli się Państwo na okręgi bibljoteczne i ustanawia się jako bibljoteki okręgowe:

a) Bibljotekę Uniwersytecką w Warszawie dla warszawskiego okręgu bibljotecznego, obejmującego obszar miasta st. Warszawy oraz województwa: warszawskie, łódzkie i lubelskie;

b) Bibljotekę Jagiellońską w Krakowie dla krakowskiego okręgu bibljotecznego, obejmującego województwa: krakowskie i kieleckie;

c) Bibljotekę Uniwersytecką we Lwowie dla lwowskiego okręgu bibljotecznego, obejmującego województwa: lwowskie, stanisławowskie, tarnopolskie i wołyńskie;

d) Bibljotekę Uniwersytecką w Poznaniu dla poznańskiego okręgu bibljotecznego, obejmującego województwo poznańskie;

e) Książnicę Miejską im. Kopernika w Toruniu dla pomorskiego okręgu bibljotecznego, obejmującego województwo pomorskie;

f) Bibljotekę Państwową im. Wróblewskich w Wilnie dla wileńskiego okręgu bibljotecznego, obejmującego województwa: wileńskie, białostockie, nowogródzkie i poleskie;

g) Bibljotekę Sejmu Śląskiego w Katowicach dla śląskiego okręgu bibljotecznego, obejmującego województwo śląskie.

§ 4. Nakładca (wydawca) druków, odbitych w całości zagranicą, a wydanych w Państwie, powinien równocześnie z wysłaniem egzemplarzy obowiązkowych do władzy administracji ogólnej dostarczyć po jednym egzemplarzu druku;

a) Bibljotece Narodowej w Warszawie,

b) bibljotece okręgowej tego okręgu bibjotecznego, w którym nakładca (wydawca) ma siedzibę,

c) Zakładowi Narodowemu im. Ossolińskich we Lwowie — wszelkich wydawnictw perjodycznych.

§ 5. Do druku, odbitego częściowo w kraju, częściowo zaś zagranicą, mają zastosowanie postanowienia § 1 — 3.

Jeżeli druk odbity został częściowo w kilku zakładach krajowych, obowiązek dostarczania druku ciąży na zarządzającym tego zakładu, w którym dokonano ostatnich czynności odbijania.

§ 6. Wszystkie druki powinny być dostarczone do bibljotek na papierze trwałym, nieuszkodzone i w takiej postaci, w jakiej są rozpowszechniane.

§ 7. Osoby, na których ciąży obowiązek dostarczania druku, przesyłają egzemplarze druku bezpośrednio do bibljotek, załączając do nich w dwóch egzemplarzach wykaz według wzoru; ogłoszonego jako załącznik do rozporządzenia niniejszego. Jeden egzemplarz wykazu służy jako potwierdzenie odbioru przez bibljotekę.

§ 8. W przypadkach, gdy obowiązek dostarczenia druku uzależniony jest od żądania bibljoteki, żądanie takie powinno być zgłoszone najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od dnia ukazania się druku wprost do osoby obowiązanej do dostarczenia druku..

§ 9. Niestosowanie się obowiązanych osób lub jednostek prawnych do przepisów, zawartych w §§ 1 — 8 rozporządzenia niniejszego, pociągnie za sobą kary, przewidziane w art. 4 ustawy z dnia 18 marca 1932 r.

§ 10. Utwory muzyczne i druki, określone w ustępie drugim art. 3 ustawy, należy dostarczyć tylko Bibljotece Narodowej w jednym egzemplarzu w trybie §§ 5 — 7 rozporządzenia niniejszego.

§ 11. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą druków, sporządzonych na żądanie władz i instytucyj państwowych, przeznaczonych do ich użytku służbowego i określonych jako takie przy oddaniu ich zakładom drukarskim do druku.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

....
(Nazwa firmy lub osoby wysyłającej)

Załącznik do rozp. Min. W. R. i O. P. z dn. 9 lutego 1934 r. (poz. 137).

....
(Adres firmy lub osoby wysyłającej)

WYKAZ Nr..................

druków przesłanych Bibljotece .... jako egzemplarze dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji na zasadzie ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 347) i rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 9 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17 poz. 137).

Nr. bieżący	AUTOR (Nazwisko i imię)	Tytuł druku	Miejsce i data ukończenia druku	Nakładca lub drukarz	Ilość tomów	Wysokość nakładu
1	2	3	4	5	6	7

UWAGA: W rubryce 1 ciągłość numeracji należy utrzymać przez cały rok kalendarzowy.
W rubryce 5 należy podać nakładcę, jeśli druki nadsyła drukarz, drukarza zaś, jeśli druki nadsyła nakładca względnie wydawca.

....
(Data wysłania i podpis wysyłającego)

....
(Data otrzymania i pieczęć odbiorcy)

Poz. 138. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 lutego 1934 r. o opuście od cen, oznaczonych w taksie aptekarskiej za lekarstwa, wydawane na koszt ubezpieczalni społecznych.

Poz. 139. Oświadczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1934 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego ustawy z dnia 31 maja 1921 r. o nadzorze nad kotłami parowymi.

Poz. 140. Oświadczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1934 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze województwa śląskiego ustawy z dnia 24 marca 1933 r., o nadzorze nad zbiornikami pod ciśnieniem.

z 7 marca Nr. 18 Rok 1934

Poz. 141. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej i Ministra Skarbu z dnia 13 lutego 1934 r. w sprawie zaopatrzenia pieniężnego inwalidów z oddziałów ukraińskich.

Poz. 142. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 lutego 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych, zaś co do § 6 punkt 1 lit. a, § 17 punkt 2, § 66 lit. b i c i w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a co do § 6 punkt 1 lit. b) i § 17, punkt 2 również i w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej, wreszcie co do § 66 lit. c) w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych oraz Przemysłu i Handlu — o podziale lotnisk na kategorje oraz o warunkach zakładania, urządzania i korzystania z lotnisk oraz urządzeń pomocniczych*).

Na podstawie art. 22 ust. 2, art. 25 ust. 2 i art. 39 ust. 3 i art. 85 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczem (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 294) zarządza się co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. (1) Za lotniska w rozumieniu ust. 1 art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczem (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 294) uznaje się:

1) lotniska stałe — t. j. tereny lub powierzchnie wód, przeznaczone stale i przystosowane celowo do przylotu, postoju i odlotu statków powietrznych,

2) tereny pomocnicze — t. j. tereny lądowe, nieprzeznaczone stale lub nieprzystosowane zasadniczo do przylotu, postoju i odlotu statków powietrznych, jednakże posiadające rozmiary i naturalne właściwości, umożliwiające bezpieczny przylot, postój i odlot lekkich samolotów, posiadających krótki wybieg przy starcie i krótkie lądowanie oraz średnią szybkość lądowania.

(2) Za urządzenia pomocnicze w rozumieniu ust. 2 art. 21 tegoż prawa uznaje się:

1) budowle i urządzenia oraz przyrządy i znaki sygnalizacyjne na lotniskach, niezbędne dla zapewnienia normalnego ruchu lotniczego oraz bezpieczeństwa żeglugi powietrznej,

2) przyrządy i znaki sygnalizacyjne, niezbędne dla zapewnienia normalnego ruchu lotniczego oraz bezpieczeństwa żeglugi powietrznej, znajdujące się poza obrębem lotnisk.

(3) Za przyrządy i znaki sygnalizacyjne w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uznaje się wszelkie urządzenia sygnalizacyjne i świetlne, zarówno dla lotów dziennych, jak i nocnych, znajdujące się na lotniskach i w ich pobliżu oraz wzdłuż dróg powietrznych jako to: znaki lotnicze naziemne, napisy na nieruchomościach, przyrządy sygnałowe i świetlne, wieże latarń lotniczych i radjostacyj lotniczych (wraz z pomieszczeniami dla aparatury i obsługi) i t. p.

1) lotniska lądowe,
2) lotniska wodne, które mogą być:
a) lotniskami stałemi (wodowiska),
b) lotniskami ruchomemi (wyspy pływające, okręty-lotniska),
3) lotniska lądowo-wodne.

(2) Postanowienia rozdziału III rozporządzenia niniejszego nie dotyczą lotnisk pod 2) i 3), co do których zostaną wydane osobne rozporządzenia.

B. Podział administracyjny.

§ 4. Lotniska w zależności od właściciela dzielą się na:
1) lotniska stanowiące własność publiczną:
a) lotniska państwowe,
b) lotniska innych osób prawnych prawa publicznego (np. samorządów) oraz
2) lotniska stanowiące własność prywatną.

§ 5. (1) Lotniska państwowe dzielą się na:
1) lotniska wojskowe,
2) lotniska cywilne,
3) lotniska wspólne (wojskowo-cywilne).

(2) Postanowienia rozporządzenia niniejszego nie dotyczą lotnisk wojskowych oraz tych części lotnisk wspólnych, które są przeznaczone wyłącznie do użytku wojskowego.

§ 6. Lotniska wymienione w § 4 dzielą się w zależności od przeznaczenia na:

1) lotniska użytku publicznego, które mogą być jednocześnie:
a) lotniskami paszportowo-celnemi, jeżeli na lotniskach tych ma się odbywać odprawa paszportowa i celna statków powietrznych,
b) lotniskami sanitarnemi, jeżeli na lotniskach tych ma się odbywać kontrola sanitarna statków powietrznych,
c) lotniskami komunikacyjnemi, jeżeli przez lotnisko przechodzi regularna linja komunikacji lotniczej, a statki powietrzne komunikacyjne, oblatujące tę linję, lądują na danem lotnisku i odlatują z niego według rozkładu lotów;

2) lotniska użytku prywatnego (zamknięte dla ogółu), które mogą być:
a) bądź przeznaczone dla pewnych specjalnych celów, wyłączających inne cele, np. lotniska fabryczne, szkolne i inne specjalne,
b) bądź też służące do użytku jedynie dla pewnej określonej osoby lub grupy

---

*) W wyjątkach.

osób (lotniska użytku ściśle prywatnego).

A. Zakładanie lotnisk.

§ 7. Władze i instytucje państwowe, zamierzające założyć lotnisko, powinny nadesłać do Ministerstwa Komunikacji odpowiedni wniosek, do którego należy dołączyć w 3 egzemplarzach:

1) ogólny projekt techniczny budowy lotniska wraz z kosztorysem;

2) mapkę topograficzną w skali 1 : 100.000 z uwzględnieniem terenu zamierzonej budowy lotniska i jego okolic najbliższych oraz dróg komunikacyjnych, dojazdów i t. p.;

3) szczegółowy plan sytuacyjny warstwicowy terenu lotniska w skali 1 : 10.000, który to plan powinien uwzględniać:

a) projektowane granice pola wzlotów i portu lotniczego,

b) wszelkie przeszkody (jako to: budynki, wieże, kominy, anteny, napowietrzne linje telegraficzne, telefoniczne, elektryczne i t. p.), znajdujące się w promieniu 2 kilometrów od środka projektowanego pola wzlotów, z podaniem wysokości tych przeszkód,

c) wszelkie tereny, znajdujące się w odległości 2 kilometrów, licząc od granic projektowanego lotniska, na których byłoby możliwe lądowanie przymusowe poza obrębem tego lotniska;

4) opis techniczny, podający na podstawie pomiarów i studjów wstępnych oraz wierceń układu górnych warstw terenu, skład gleby, warunki odpływu wód opadowych, poziom wód gruntowych, głębokość i wartość podłoża pod względem fundowania tak terenu pola wzlotów, jak i terenu portu;

5) szkicowy przybliżony projekt plantowania i odwodnienia (nawodnienia), o ile zachodzi tego potrzeba;

6) ogólne plany wszelkich budowli i urządzeń pomocniczych wszelkiego rodzaju, które będą budowane lub zakładane na danem lotnisku.

§ 8. (1) W przypadkach wnoszenia podań o zezwolenie na założenie lotniska przez osoby i instytucje niewymienione w § 7 należy, oprócz załączników w paragrafie tym przewidzianych, dołączyć ponadto:

1) Plan finansowy budowy lotniska i program realizacji oraz dowód możliwości sfinansowania budowy.

2) Dowód stwierdzający:

a) obywatelstwo polskie, jeżeli właścicielem lub użytkownikiem lotniska będzie osoba fizyczna,

b) charakter prawno - publiczny, jeżeli właścicielem lub użytkownikiem lotniska będzie krajowa osoba prawna prawa publicznego,

c) obywatelstwo polskie prezesa i co najmniej $^{2}/_{3}$ członków zarządu, jeżeli właścicielem lub użytkownikiem lotniska będzie krajowa osoba prawna prawa prywatnego,

d) obywatelstwo polskie spólników, jeżeli właścicielem lub użytkownikiem lotniska będzie spółka jawna.

3) W przypadkach przewidzianych pod lit. b), c) i d) punktu 2) dowód stwierdzający, że osoby fizyczne, ubiegające się o zezwolenie na założenie lotniska, a działające w imieniu danej osoby prawnej lub spółki jawnej, są do tego należycie upoważnione (wyciąg z rejestru handlowego lub odnośne upoważnienie i t. p.).

4) Dowód własności gruntu, przeznaczonego pod lotnisko, lub też jeżeli o uzyskanie zezwolenia na założenie lotniska ubiega się inna osoba niż właściciel terenu przeznaczonego pod lotnisko, dowód stwierdzający, że właściciel terenu zgadza się na założenie lotniska na tym terenie oraz na prowadzenie na nim wszelkich robót związanych z dostosowaniem tego terenu do warunków wymaganych dla urządzenia lotniska.

(2) Przedstawianie załączników przewidzianych w pkt. 1), 4) i 5) § 7 oraz w ust. 1 pkt. 1) paragrafu niniejszego nie jest wymagane przy ubieganiu się o zezwolenie na założenie lotniska użytku ściśle prywatnego (§ 6 pkt. 2), lit. b).

§ 9. (1) W razie potrzeby Minister Komunikacji udziela osobom interesowanym w założeniu lotniska użytku publicznego lub specjalnego (§ 6 punkt 2 lit. a) prawa wejścia na obcy grunt, celem umożliwienia poszukiwań przedwstępnych oraz sporządzenia pomiarów i planów.

(2) Uprawnienie powyższe nie daje prawa do uzyskania zezwolenia na założenie lotniska ani też żadnych innych uprawnień oprócz prawa wstępu na obcy grunt. Osoba interesowana obowiązana jest do pełnego odszkodowania za szkody, powstałe we własności i jej przynależnościach wskutek wykonywania swego uprawnienia.

(3) Do zezwolenia tego mają zastosowanie postanowienia § 19.

§ 10. Po otrzymaniu podania o zezwolenie na założenie lotniska użytkowego publicznego (§ 6 pkt. 1) lub użytku specjalnego (§ 6 punkt 2, lit., a), Ministerstwo Komunikacji jeżeli uzna lotnisko za potrzebne dla żeglugi powietrznej, a projekt lotniska za możliwy do wykonania pod względem technicznym i finansowym, przesyła odpowiednio zaopinjowany odpis zgłoszenia wraz z załącznikami technicznemi do właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, celem komisyjnego zbadania.

(2) W przypadku, gdy projektowane lotnisko ma być zakładane przez urzędy i istytucje państwowe nie bada się finansowych możliwości wykonania lotniska.

(3) Przy ubieganiu się o zezwolenie na założenie lotniska użytku ściśle prywatnego (§ 6 punkt 2, lit. b) — Minister Komunikacji, po porozumieniu się z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z zachowaniem postanowień § 14 rozporządzenia niniejszego udziela zezwolenia:

a) niezwłocznie — jeżeli nie zachodzi potrzeba badania na miejscu lub też
b) po przeprowadzeniu badań na miejscu przez swych rzeczoznawców wysłanych na koszt osoby interesowanej.

§ 11. (1) Po otrzymaniu zgłoszenia, nadesłanego przez Ministerstwo Komunikacji, wojewódzka władza administracji ogólnej zarządza postępowanie wyjaśniające na miejscu w drodze rozprawy ustnej.

(2) Opis projektowanego lotniska wraz z planami jego budowy powinien być podany do wiadomości publicznej przez wywieszenie, przynajmniej na 14 dni przed terminem rozprawy, ogłoszenia w siedzibie władzy, zarządzającej rozprawę oraz we wszystkich zainteresowanych gminach.

(3) Ogłoszenie to powinno podać do wiadomości także termin i miejsce rozprawy ustnej oraz władzę, do której należy zgłaszać pisemne lub ustne wnioski w czasie wyłożenia planów.

§ 28. (1) Zmiany w osobie właściciela albo użytkownika lotniska powinny być w ciągu 2 tygodni od dnia powstania zgłoszone Ministerstwu Komunikacji. Obowiązek ten ciąży zarówno na oddawcy lotniska, jak i na osobie przejmującej lotnisko na własność lub do użytkowania.

(2) Właściciele lub użytkownicy lotnisk powinni wyznaczyć osobę obowiązaną do zarządzania lotniskiem i odpowiedzialną za ten zarząd przed władzami państwowemi. Postanowienie powyższe nie dotyczy lotnisk państwowych lub pozostających w zarządzie państwowym.

(3) Wyznaczenie zarządzającego lotniskiem powinno być przedstawione Ministerstwu Komunikacji w ciągu tygodnia do zatwierdzenia. Zarządzającym może być również właściciel lub użytkownik lotniska.

§ 30. (1) Na każdem lotnisku komunikacyjnem organem nadzorczym Ministerstwa Komunikacji jest zawiadowca portu.

(2) Na lotniskach komunikacyjnych państwowych lub pozostających w zarządzie państwowym zawiadowca portu sprawuje zarząd temi lotniskami oraz nadzór nad przestrzeganiem przepisów żeglugi powietrznej.

(3) Na lotniskach komunikacyjnych prywatnych zawiadowca portu sprawuje nadzór nad prawidłowem funkcjonowaniem i eksploatowaniem tych lotnisk oraz nad przestrzeganiem przepisów żeglugi powietrznej.

(4) Sposób wykonywania służby przez zawiadowców portów lotniczych ustala osobna instrukcja.

§ 31. (1) W przypadkach, gdy na lotniskach, innych niż wymienione w § 30, niema wyznaczonych zawiadowców portów lotniczych, nadzór ogólny nad temi lotniskami, z wyjątkiem nadzoru technicznego, sprawują właściwe terytorjalnie władze administracji ogólnej.

(2) Sposób wykonywania nadzoru, o którym mowa w ustępie poprzednim, ustala osobna instrukcja.

§ 32. Osoby i instytucje, korzystające z państwowych lotnisk użytku publicznego, powinny się stosować do wszelkich obowiązujących na danem lotnisku przepisów i regulaminów, oraz do zarządzeń i poleceń zawiadowców portów lub innych organów władz państwowych, wykonywujących zarząd i nadzór nad temi lotniskami.

§ 33. (1) Użytkowanie części terenu lotnisk i urządzeń lotniskowych, należących do Skarbu Państwa odbywa się na zasadzie umów, zawartych przez Ministerstwo Komunikacji z osobami interesowanemi.

(2) Uprawnienia nadane osobom i instytucjom na lotniskach państwowych podlegają rewizji w celu dostosowania do postanowień rozporządzenia niniejszego.

§ 42. (1) Za pomieszczenia na biura, warsztaty, magazyny i t. p. zajmowane w budynkach i urządzeniach pozostających w zarządzie Ministra Komunikacji, pobiera się opłaty ustalone przez Ministra Komunikacji.

(2) Postanowienie ust. (1) nie dotyczy biur urządzeń niezbędnych dla użytku służbowego organów władz celnych, bezpieczeństwa publicznego i sanitarnych, urzędujących na lotniskach, o których mowa w tym ustępie.

§ 51. Tereny pomocnicze dzielą się na tereny czasowe i prowizoryczne.

§ 52. (1) Za tereny czasowe uważa się tereny, obrane na pewien okres czasu do urządzania publicznych lotów pokazowych, propagandowych lub dokonywania specjalnych prac lotniczych zarobkowych, koncesjonowanych przez Ministerstwo Komunikacji (jako to: aerofotogrametrja, walka ze szkodnikami leśnymi, taksówki lotnicze, pogotowie lekarskie lotnicze, reklama lotnicza i t. p.). Warunki, jakim powinny odpowiadać te tereny ustalają przepisy o których mowa w ust. (4) § 3.

(2) Użytkowanie takich terenów odbywać się może jedynie za zgodą osób, mających prawo do dysponowania temi terenami oraz za zezwoleniem właściwych powiatowych władz administracji ogólnej. Odpowiedzialność za wybór terenu i za ewentualne szkody powstałe wskutek urządzania lotów lub wykonywania prac lotniczych ponosi osoba urządzająca loty lub wykonywująca te prace.

§ 53. (1) Za tereny prowizoryczne uważa się wszelkie tereny, nadające się do przygodnego lądowania i odlotu statków powietrznych.

(2) Lądowanie na tych terenach może się odbywać, z wyjątkiem wypadków przymusowego lądowania, tylko za zewoleniem osoby mającej prawo do dysponowania terenem.

V. URZĄDZENIA POMOCNICZE.

§ 55. (1) Projekty techniczne urządzeń pomocniczych na lotniskach (§ 1 ust. (2), jak również projekty zmian w istniejących urządzeniach pomocniczych powinny być przed wykonaniem przedstawione w 2 egzemplarzach wraz z odpowiedniem podaniem Ministrowi Komunikacji do zatwierdzenia.

(2) W podaniu powinny być wyszczególnione imię, nazwisko i obywatelstwo osoby lub nazwa, skład i przynależność państwowa zarządu instytucji, zamierzającej założyć i eksploatować urządzenie, nazwa lotniska, na którem ma być zbudowane projektowane urządzenie, rodzaj i charakter tego urządzenia, oraz cel jego założenia i warunki korzystania.

(3) W przypadku, gdy zamierzone urządzenie ma być założone na lotnisku nie będącem w rozporządzeniu osoby ubiegającej się o zezwolenie, do podania należy dołączyć dowód, stwierdzający zgodę na założenie urządzenia osoby mającej prawo rozporządzania lotniskiem.

§ 56. W udzielonem przez Ministerstwo Komunikacji zezwoleniu powinny być umieszczone wszelkie warunki, mające na celu zapewnienie bezpieczeństwa żeglugi powietrznej.

§ 57. (1) Uruchomienie urządzenia może nastąpić dopiero po uznaniu urządzenia przez przedstawiciela Ministerstwa Komunikacji za nadające się do użytku.

(2) Wszelkie opłaty pobierane za korzystanie z urządzeń pomocniczych, podlegają uprzedniemu zatwierdzeniu przez Ministra Komunikacji.

§ 58. Podania o zezwolenie na założenie urządzeń pomocniczych poza obrębem lotnisk oraz o zatwierdzenie projektów umieszczenia przyrządów i znaków sygnalizacyjnych dla potrzeb żeglugi powietrznej na nieruchomej własności publicznej lub prywatnej należy przedstawiać Ministerstwu Komunikacji w 3-ch egzemplarzach.

§ 59. W podaniach powinny być wskazane:

a) władza państwowa lub przedsiębiorstwo lotnicze przedstawiające projekt.
b) rodzaj przyrządów i znaków oraz ich wymiary,
c) określenie nieruchomości, na której jest projektowane umieszczenie przyrządów i znaków,
d) imię i nazwisko (nazwa) oraz adres właściciela lub posiadacza nieruchomości, na której mają być umieszczone przyrządy i znaki.

§ 60. Projekt urządzenia pomocniczego, uznany za konieczny dla żeglugi powietrznej i możliwy do wykonania może być przesłany właściwemu wojewodzie, celem przeprowadzenia dochodzeń na miejscu. Wojewoda, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w sposób analogiczny, jak to zostało przewidziane w §§ 11 i 12 ust. (2) zwraca projekt wraz z wynikiem rozprawy do Ministerstwa Komunikacji.

§ 61. Decyzja Ministra Komunikacji, zatwierdzająca projekt stanowi tytuł egzekucyjny i w razie potrzeby przymusowego wykonania projektu może być przedstawiona przez wnioskodawcę powiatowej władzy administracji ogólnej, która w charakterze władzy egzekucyjnej postąpi wówczas w myśl przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

VI. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

§ 63. Zezwolenie udzielone na założenie i uruchomienie lotniska lub urządzenia pomocniczego może być w każdym czasie zawieszone lub cofnięte przez Ministra Komunikacji, jeżeli lotnisko lub urządzenie:

a) nie zostało założone i urządzone w okresie czasu wskazanym w zezwoleniu,
b) zostało wybudowane i uruchomione wbrew warunkom przewidzianym w obowiązujących przepisach,
c) jest użytkowane w sposób niezgodny z postanowieniami rozporządzenia niniejszego.

§ 64. W przypadkach naruszenia postanowień rozporządzenia niniejszego przez osoby lub instytucje, korzystające stale z lotnisk użytku publicznego i urządzeń pomocniczych lotniskowych, Ministerstwo Komunikacji jest uprawnione:

a) na lotniskach państwowych — zabronić tym osobom lub instytucjom korzystania z danego lotniska państwowego czasowo lub stale,
b) na lotniskach prywatnych — żądać od właściciela lub użytkownika lotniska by zakazał tymo sobom lub instytucjom korzystania z takiego lotniska czasowo lub stale.

§ 66. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzy miesiące po dniu ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą:

a) rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 listopada 1928 r. o trybie po-

stępowania administracyjnego w przedmiocie umieszczania przyrządów i znaków sygnalizacyjnych dla potrzeb żeglugi powietrznej na nieruchomej własności publicznej i prywatnej (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 1, poz. 7),

b) rozporządzenie Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 maja 1929 r. o przypadkach, w których statki powietrzne mogą korzystać z lotnisk, hangarów, urządzeń lotniskowych i materjałów pędnych oraz z pomocy odnośnego personelu lotniczego, jako też o sposobie wynagrodzenia za to korzystanie (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 461),

c) rozdział II rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wojskowych z dnia 25 kwietnia 1929 r. o szlakach powietrznych, wyznaczonych do lotu ponad obszarem państwa, oraz o lotniskach otwartych dla żeglugi powietrznej zagranicznej i krajowej (Monitor Polski Nr. 220, poz. 514).

Poz. 143. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 lutego 1934 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 6 lutego 1930 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych.

Poz. 144. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1934 r. w sprawie kwalifikacyj sekretarzy gminnych.

Na podstawie art. 13 ust. 4 oraz art. 121 i 129 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294), zarządzam co następuje:

§ 1. Na stanowisko sekretarza gminnego mogą być powołane osoby, które:

1) a) posiadają wykształcenie w zakresie co najmniej gimnazjum lub szkoły zawodowej stopnia gimnazjalnego w myśl art. 21 i 29 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389), albo mają wykształcenie podług zasad, obowiązujących przed wejściem w życie powyższej ustawy, w zakresie co najmniej sześciu klas szkoły średniej ogólnokształcącej, bądź równorzędne wykształcenie w myśl postanowień § 35 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1933 r. w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 769), bądź

b) złożyły egzamin zastępczy, o którym mowa w § 2;

2) odbyły co najmniej 3-letnią pracę na stanowisku, do którego przywiązane były czynności referendarskie w biurze zarządu gminnego, miejskiego, wydziału powiatowego w starostwie krajowem lub urzędzie władz administracji ogólnej i Ministerstwie Spraw Wewnętrznych;

3) złożyły egzamin z zakresu wymagań fachowych i umiejętności praktycznych (§ 4).

Dla kandydatów, posiadających wykształcenie w zakresie liceum administracyjno-handlowego, praktyka wynosi 2 lata, przy ukończonem wykształceniu wyższem — 1 rok.

§ 2. Do egzaminu zastępczego, o którym mowa w ust. 2 art. 13 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294), może być dopuszczony kandydat na sekretarza gminnego, który posiada:

1) wykształcenie w zakresie co najmniej publicznej szkoły powszechnej,

2) 5-cio letnią pracę na stanowisku, o jakiem mowa w p. 2 ust. 1 § 1.

Program egzaminu zastępczego określi Minister Spraw Wewnętrznych.

Osoby, zajmujące w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego stanowisko zastępcy sekretarza gminnego w województwach: białostockiem, kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem, nowogródzkiem, poleskiem, warszawskiem, wileńskiem i wołyńskiem, mające 5 lat nieprzerwanej pracy w jakiejkolwiek gminie na obszarze wymienionych województw, mogą być powoływane na stanowisko sekretarza gminy do dnia 1 stycznia 1939 r. bez obowiązku składania egzaminu zastępczego, o ile posiadają wykształcenie w zakresie co najmniej publicznej szkoły powszechnej.

§ 3. W okresie przejściowym do dnia 1 stycznia 1936 r. od kandydatów na sekretarzy gminnych na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, poznańskiego, pomorskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego wymagane jest:

1) a) wykształcenie w zakresie co najmniej publicznej szkoły powszechnej,

b) 5-letnia praca na stanowisku, o jakiem mowa w p. 2 ust. 1 § 1,

c) oraz odbycie trzymiesięcznej praktyki w gminie wiejskiej na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego,

d) złożenie egzaminu, o jakim mowa w § 4, bądź

2) a) wykształcenie, o jakiem mowa w p. 1 ust. 1 § 1 rozporządzenia niniejszego,

b) odbycie 3 miesięcznej praktyki w gminie na obszarze, wymienionym w p. 1,

c) złożenie egzaminu praktycznego, o jakim mowa w § 4.

§ 4. Do egzaminu praktycznego może być dopuszczony kandydat na sekretarza gminnego, który odpowiada wymaganiom, określonym w ustępie 1 p. 1 i 2 oraz ustępie 2 § 1, co nie narusza w niczem postanowień § 3.

Egzamin praktyczny na stanowisko sekretarza gminnego odbywa się z następujących przedmiotów: 1) Konstytucji, 2) przepisów o organizacji i o zakresie działania władz rządowych, a w szczególności władz administracji ogólnej, 3) ustroju samorządu terytorjalnego ze szczególnem uwzględnieniem ustroju gminy wiejskiej, 4) zadań i obowiązków samorządu gminnego, 5) prawa administracyjnego ze szczególnem uwzględnieniem postępowania administracyjnego, 6) ogólnych zasad skarbowości publicznej, 7) skarbowości samorządowej, 8) prawa budżetowego, 9) rachunkowości samorządowej, 10) przepisów koncelaryjnych, ponadto w zakresie, jakiego znajomość konieczna jest do sprawowania stanowiska sekretarza gminnego z następujących przedmiotów: 11) prawa karnego, 12) prawa o wykroczeniach, 13) przepisów o postępowaniu karnem i karno-administracyjnem, oraz 14) prawa cywilnego i 15) przepisów postępowania cywilnego.

§ 5. Egzamin praktyczny jest ustny i piśmienny. Egzamin ustny ma na celu zbadanie praktycznych wiadomości kandydata na sekretarza, niezbędnych w pracy urzędu gminnego. Egzamin piśmienny ma na celu zbadanie umiejętności praktycznego stosowania obowiązujących przepisów.

Egzamin piśmienny polega na wypracowaniu tematów, wybranych przez komisję egzaminacyjną na wniosek poszczególnych egzaminatorów.

Przedmiotem tego egzaminu będą dwa tematy:

a) rozstrzygnięcie jednej lub 2-ch spraw administracyjnych na podstawie aktów, bądź opracowanie sprawozdania do władz wyższych,

b) załatwienie zadania z zakresu rachunkowości samorządowej.

Egzamin ustny nie może trwać dłużej niż 2 godziny. Przedmiotem tego egzaminu między innemi powinno być omówienie tematów, objętych egzaminem piśmiennym.

Osoby, ubiegające się o dopuszczenie ich do egzaminu, powinny wnieść w tym celu podanie do właściwego urzędu wojewódzkiego. Do podania takiego należy dołączyć: świadectwo szkolne, zaświadczenia z dotychczasowej pracy, metrykę urodzenia oraz dowód obywatelstwa polskiego.

Kandydaci na sekretarzy gminnych, którzy ukończyli lub ukończą kurs Administracji Samorządowej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie lub inny kurs, uznany za wystarczający przez Ministra Spraw Wewnętrznych, zdają egzamin ustny z przedmiotów, wymienionych w p. 4, 7, 8, 9 § 4 rozporządzenia niniejszego.

§ 6. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu piśmiennego, ocenę wypracowań i ocenę odpowiedzi ustnych, oraz uchwałę komisji co do wyniku egzaminu. Wynik egzaminu może być: bardzo dobry, dobry, dostateczny i niedostateczny.

§ 7. Na dowód poddania się egzaminowi kandydat otrzymuje świadectwo urzędowe, wystawione przez komisję egzaminacyjną według wzoru, dołączonego do rozporządzenia niniejszego. Egzamin może być powtórzony 2 razy, w odstępach co najmniej półrocznych.

§ 8. Egzamin praktyczny odbywa się przed wojewódzką komisją egzaminacyjną, czynną przy właściwym terytorjalnie urzędzie wojewódzkim. Członków komisji i ich zastępców na okres 5-ciu lat powołuje Minister Spraw Wewnętrznych, który uprawnienia w tym względzie może przekazać wojewodom.

Przewodniczącym komisji może być tylko urzędnik I kategorji, pełniący obowiązki służbowe w dziale samorządowym urzędu wojewódzkiego.

Do składu komisji wchodzą ponadto: urzędnik I kategorji starostwa powiatowego, inspektor samorządu gminnego oraz sekretarz gminy wiejskiej.

Przynajmniej jedna z osób, wchodzących w skład komisji, powinna posiadać wykształcenie prawnicze.

Przewodniczący głosuje, a w razie równości głosów głos jego przeważa.

§ 9. Kandydaci na sekretarzy gminnych uiszczają przed egzaminem opłatę w wysokości 40 złotych na pokrycie kosztów, związanych z egzaminami.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy sekretarzy (pisarzy gminnych), o jakich mowa w ust. 1, 2 i 4 art. 121 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik do rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1934 roku (poz. 144).

Wzór do § 7.

ŚWIADECTWO

Pan . . . .

poddał się w dniach . . . .

na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1934 r. (Dz. U. R.

P. Nr. 18, poz. 144) egzaminowi na stanowisko sekretarza gminy i złożył go z wynikiem . . .

. . . . . d. . . . . . . .193. . r.

pieczęć

KOMISJA EGZAMINACYJNA PRZY URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM

Przewodniczący

Członkowie Komisji Egzaminacyjnej

Poz. 145. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji w sprawie odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na roli, przyjętej jako projekt dnia 12 listopada 1921 r. w Genewie na ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 146. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych, przyjętej jako projekt dnia 17 listopada 1921 r. w Genewie na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 147. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych, przyjętej jako projekt dnia 12 listopada 1921 r. w Genewie na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 148. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych konwencji o traktowaniu pracowników obcych narówni z krajowymi w zakresie odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przy pracy.

Poz. 149. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj dokumentu ratyfikacyjnego konwencji dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach przewożonych na statkach, przyjętej jako projekt dnia 21 czerwca 1929 r. na XII Sesji Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów, a podpisanej w Genewie dnia 15 sierpnia 1929 r.

Poz. 150. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych konwencyj dotyczących umowy najmu i repatrjacji marynarzy, przyjętych jako projekty konwencyj na dziewiątej sesji Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów w Genewie dnia 24 i 23 czerwca 1926 r. a podpisanych w Genewie dnia 26 lipca 1926 r.

Poz. 151. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji ustalającej najniższy wiek dopuszczania młodocianych do pracy w pomieszczeniach podpokładowych i w kotłowniach, przyjętej jako projekt dnia 11 listopada 1921 r. w Genewie na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz 152. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji o obowiązkowych oględzinach lekarskich dzieci i młodocianych zatrudnionych na statkach, przyjętej jako projekt dnia 11 listopada 1921 r. w Genewie na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 153. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji w sprawie odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku, przyjętej jako projekt dnia 9 lipca 1920 r. w Genui na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 154. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj i Kolumbję dokumentów ratyfikacyjnych międzynarodowej konwencji w sprawie pośrednictwa pracy dla marynarzy, przyjętej jako projekt dnia 10 lipca 1920 r. w Genui na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 155. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie wieku dopuszczania dzieci do pracy w rolnictwie, przyjętej jako projekt dnia 16 listopada 1921 r. w Genewie na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 156. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 grudnia 1933 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie pracy nocnej młodocianych w przemyśle, przyjętej jako projekt dnia 28 listopada 1919 r. w Waszyngtonie na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

B.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 marca Nr. 49 Rok 1934

Poz. 69. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 grudnia 1933 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej we Włocławku.

z 2 marca Nr. 50 Rok 1934

Poz. 70. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1934 r. w sprawie wykazu dozwolonych do obrotu specyfików farmaceutycznych.

z 3 marca Nr. 51 Rok 1934

Poz. 71. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1934 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Poznaniu.

z 5 marca Nr. 52 Rok 1934

Poz. 72. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 stycznia 1934 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Katowicach.

z 6 marca Nr. 53 Rok 1934

Poz. 73. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 lutego 1934 r. o uchyleniu zarządu państwowego nad częścią dóbr „Państwa (Komposesorjatu) Orawskiego", położoną na terytorjum polskiej Orawy w obrębie powiatu nowotarskiego.

Poz. 74. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 lutego 1934 r. o utworzeniu w lasach państwowych Nadleśnictw: Orawa, Zakopane i Bukowina.

Poz. 75. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 lutego 1934 r. o utworzeniu Zarządu Tartaku Państwowego w Wygodzie.

Poz. 76. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 lutego 1934 r. o utworzeniu Zarządu Tartaku Państwowego w Zawoju.

Poz. 77. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 lutego 1934 roku o utworzeniu jednostki organicyjnej szczególnej pod nazwą „Zarząd Państwowych Lasów Podhalańskich".

z 7 marca Nr. 54 Rok 1934

Poz. 78. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 stycznia 1934 r. o nadaniu statutu izbie rzemieślniczej w Tarnopolu.

B.

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N.T.A." rocznik X rok 1932 dział A.

Nr. 544A.

1) Wniesione na zasadzie § 18 regulaminu wyborczego dla wyboru organów zarządu w gminach wyznaniowych żydowskich z 23 grudnia 1927 poz. 38/1928 Dz. Ust. zażalenie przeciw przeprowadzonym wyborom mogło obejmować zarzuty, skierowane przeciw ważności list kandydatów, które były przedmiotem głosowania.

2) W sprawach wyborczych, podlegających przepisom regulaminu wyborczego dla wyboru zarządu w gminach wyznaniowych żydowskich z 23 grudnia 1927 poz. 38/1928 Dz. Ust. do ważności uchwały komisji wyborczej potrzebna była obecność i głosowanie za tą uchwałą conajmniej połowy członków pełnego kompletu komisji, a w tej liczbie i przewodniczącego.

(Wyrok z 20 maja 1932 l. rej. 3246/29).

Nr. 545A.

Obywatelstwo jednego z b. państw zaborczych jest przeszkodą do nabycia na zasadzie art. 2 p. 1 i 2 ustawy z 20 stycznia 1920 poz. 44 Dz. Ust. obywatelstwa polskiego tylko w tym razie, jeżeli nabyte zostało po raz pierwszy lub ponownie po powrocie Polski do bytu państwowego.

(Wyrok z 20 maja 1932 l. rej. 9415/30).

Nr. 546A.

Władza administracyjna nie jest powołana do orzekania o nabyciu na zasadzie art. 9 ustawy wodnej (poz. 574/1928 Dz. Ust.) własności gruntów, uzyskanych przez regulację.

(Wyrok z 24 maja 1932 l. rej. 7197/30).

Nr. 549A.

1) Wojewodowie, korzystając z uprawnień, przysługujących im z art. 31 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 poz. 86 Dz. Ust., winni wobec stron i osób interesowanych przestrzegać przepisy art. 99 — 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust.

2) Art. 113 p. b) rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem poz. 341/1928 Dz. Ust. nie ma zastosowania do spraw o wymiar daniny lasowej.

3) Prawomocnie dokonany wymiar daniny lasowej może być przez władze zmieniony tylko przy istnieniu warunków, przewidzianych w art. 100, albo 101 lub 102 rozporządzenia, o postępowaniu administracyjnem poz. 341/1928 Dz. Ust.

(Wyrok z 27 maja 1932 l. rej. 9076/30).

Nr. 554A.

Według ustawy łowieckiej z 13 lipca 1909 Nr. 2/1910 Dz. Ust. Kraj., właściciel gruntu o nieprzerwanej powierzchni conajmniej 115 ha był uprawniony do ustanowienia na rzecz innych osób służebności polowania na tymże gruncie.

(Wyrok z 3 czerwca 1932 l. rej 6312/29).

Nr. 556A.

Dla zastosowania przepisu art. 9 p. 2 b), czy też art. 12 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ust., dotyczącego nabycia prawa do uposażenia emerytalnego bez względu na czas służby lub też doliczenia pewnej ilości lat w razie powstania trwałej niezdolności do służby oraz do pracy zarobkowej z powodu „działań wojennych w miejscu służbowego pobytu" funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego — nie wystarcza wykazanie przebywania tylko na terenie działań wojennych, lecz konieczne jest udowodnienie konkretnego, indywidualnie oznaczonego zdarzenia, wynikającego z działań wojennych, które spowodowało trwałą utratę zdolności do służby czy też do pracy zarobkowej danej osoby.

(Wyrok z 7 czerwca 1932 l. rej. 3808/30).

Nr. 557A.

Do ważności uchwał gromadzkich, o których mowa w art. 274 ustawy samorządu gminnego (Zb. Pr. ces. ros. tom II), wymagana jest zgoda nie 2/3 obecnych na zebraniu, lecz 2/3 wszystkich wogóle członków gromady, uprawnionych do głosowania na zebraniach gromady.

(Wyrok z 13 czerwca 1932 l. rej. 4609/31 i 4757/31).

Nr. 559A.

Zatwierdzenie przez władzę nadzorczą decyzji władzy pierwszej instancji, uchylającej swe poprzednie, już prawomocne orzeczenie, wydane bez jakiejkolwiek podstawy prawnej, nie jest równoznaczne z wykonaniem przez tę władzę prawa, przysługującego jej z mocy art. 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust.

(Wyrok z 21 czerwca 1932, l. rej. 4250/30).

Nr. 561A.

Projekt techniczny gminy, mający na celu wyłącznie zapewnienie gminie lub też jej mieszkańcom powszechnego użytkowania wody publicznej (art. 21 ustawy wodnej z 19 września 1922 poz. 574/1928 Dz. Ust.), nie jest projektem konkurencyjnym w rozumieniu art. 54 ust. 1 powyższej ustawy w stosunku do projektu osoby trzeciej, mającego na celu piętrzenie wody dla zakładu wodnego.

(Wyrok z 9 września 1932, l. rej. 4746/30).

Nr. 562A.

W myśl art. 79 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ust., do wdów i sierot po funkcjonarjuszach państwowych nie ma zastosowania przepis ust. 3 art. 36 powyższej ustawy, nadający funkcjonarjuszowi państwowemu prawo do wyższego uposażenia emerytalnego dopiero od dnia pierwszego następującego miesiąca po zgłoszeniu i wykazaniu prawa do takiego uposażenia.

(Wyrok z 12 września 1932, l. rej. 7085/30).

Nr. 566A.

Zarządzenie władzy administracyjnej, dozwalające przedsiębiorcom przemysłu gastronomiczno-hotelowego odrębnego ujawnienia t. zw. procentu kelnerskiego (za usługę), nie sprzeciwia się postanowieniom art. 22 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 16 marca 1928 poz. 324 Dz. Ust.

(Wyrok z 16 września 1932, l. rej. 6082/29).

Nr. 569A.

Doliczenie funkcjonarjuszowi państwowemu, przeniesionemu w stan spoczynku na podstawie p. c) art. 29 ustawy z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ust., lat pracy zawodowej do wysługi emerytalnej następuje w trybie ust. 2 art. 97 tej ustawy przy wzięciu pod uwagę jego kwalifikacji służbowej, a nie w trybie ust. 2 art. 98 powołanej ustawy.

(Wyrok z 20 września 1932, l. rej. 3809/30).

Nr. 573A.

Przynależność do honorowych obywateli dziedzicznych w rozumieniu ustawy o stanach (t. IX. Zb. Pr. ces. ros.) nie jest podstawą do nabycia obywatelstwa polskiego na zasadzie art. 2 p. 1 ust. d) ustawy z 20 stycznia 1920 poz. 44 Dz. Ust.

(Wyrok z 5 października 1932, l. rej. 5523/30).

Nr. 574A.

Przewidziany w art. 28 sejmowej ordynacji wyborczej z 28 lipca 1922 poz. 590 Dz. Ust. zwrot kosztów podróży nie obejmuje kosztów przejazdów członków Komisji Wyborczych, którzy mieszkają w tem samem mieście, gdzie dana Komisja urzęduje.

(Wyrok z 11 października 1932, l. rej. 3774/30).

Nr. 576A.

Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o granicach państwa z 23 grudnia 1927 poz. 996 Dz. Ust. nie uchylono obowiązujących w dniu wejścia tego rozporządzenia w życie przepisów o wydawaniu paszportów zagranicznych.

(Wyrok z 14 października 1932, l. rej. 3677/31).

Nr. 577A.

„Trzeci dzień po dniu ogłoszenia", o którym mowa w p. 3 art. 51 ustawy scaleniowej poz. 833/27 Dz. Ust., jest pierwszym dniem biegu terminu.

(Wyrok z 20 października 1932, l. rej. 5307/30).

Nr. 579A.

Zatwierdzanie statutów i zmian statutów korporacji i związków korporacji (art. 74, 99, 104 i 109 prawa przemysłowego poz. 468/1927 Dz. Ust.) na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego nie należy do Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

(Wyrok z 2 listopada 1932, l. rej. 9474/30).

Nr. 580A.

Postanowienia, zawarte w art. VI p. 3 Traktatu Ryskiego (poz. 300/21 Dz. Ust.), nie dotyczą opcji na rzecz obywatelstwa polskiego osób, które były zapisane do jednej z organizacji stanowych na ziemiach byłego Imperjum Rosyjskiego, jakie wchodzą w skład Polski.

(Wyrok z 4 listopada 1932, l. rej. 6378/31).

Nr. 582A.

W myśl ostatniego ustępu art. 8 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust., ukaranie za przestępstwo z chęci zysku stanowi bezwzględną przeszkodę do przyjęcia karanego do służby państwowej i powoduje unieważnienie uzyskanej nominacji w myśl art. 65 tejże ustawy także w wypadku wykreślenia („Löschung") adnotacji o karze z rejestrów karnych na podstawie niemieckiego ces. dekretu amnestyjnego z 27 stycznia 1916 r.

(Wyrok z 14 listopada 1932, l. rej. 7739/30).

Nr. 584A.

Czynności przedwyborcze przy wyborach do Komitetów parafjalnych, przeprowadzanych według § 13 galic. kraj. ustawy o konkurencji kościelnej z 15 sierpnia 1866 Nr. 28 Dz. Ust. Kraj. w brzmieniu ustawy z 20 sierpnia 1905 Nr. 100 Dz. Ust. Kraj., dokonywane być winny przez władze administracji ogólnej I instancji.

(Wyrok z 29 listopada 1932, l. rej. 4858/29).

Nr. 587A.

Związki Komunalne mogą dochodzić swych roszczeń o zwrot wydatków, wynikłych ze sprawowania opieki na podstawie art. 14 ust. 2 ustawy o opiece społecznej z 16 sierpnia 1923 poz. 726 Dz. Ust., tylko w drodze sądowej.

(Wyrok z 30 listopada 1932, l. rej. 8784/30).

Nr. 588A.

Artykułem 89 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z 23 maja 1924 poz. 458/28 Dz. Ust. nie uchylono zasady, wynikającej z art. 11 ustawy z 20 stycznia 1920 poz. 44 Dz. Ust., że obywatel polski, obowiązany do czynnej służby wojskowej, który nabył obywatelstwo obce bez zgody władzy wojskowej, nie traci przez to nabycie obywatelstwa polskiego, a jedynie przepisano dla powyższej zgody inną formę.

(Wyrok z 9 grudnia 1932, l. rej. 10317/31).

591A.

Obywatel polski, który bez zgody Rządu Polskiego przyjął urząd publiczny w Państwie obcem, traci na zasadzie art. 11 ustawy z 20 stycznia 1920 poz. 44 Dz. Ust. obywatelstwo polskie w tym razie, gdy przyjęcie powyższe opiera się na kontrakcie.

(Wyrok z 21 grudnia 1932, l. rej. 5207/31).

Nr. 595A.

Wobec postanowień art. 8 ustawy uposażeniowej z 9 października 1923 poz. 924 Dz. Ust., w czasie przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 3 grudnia 1930 poz, 662 Dz. Ust. okoliczność, że gmina udzieliła nauczycielowi publicznej szkoły państwowej mieszkania bezpłatnie, nie ma wpływu na uprawnienia tego nauczyciela do pobierania dodatku mieszkaniowego ze Skarbu Państwa.

(Wyrok z 31 grudnia 1932, I. rej. 7875/30).

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.